

Budapest

József-körút 29. sz.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 12 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* máv. titkár és ügyész.
Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Fábián Lajos* mérnök,
Ilkey László székesfehérvárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* máv. f.,
Vécsey Frigyes máv. altiszt, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.
b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.
b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.
c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.
d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.
b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak A) csoportját, míg azok, akik a B) csoportba óhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.

Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az A) csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vételek.

Mindezekon felül úgy az A), mint a B) csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Kérelem tagjainkhoz. Egyesületünk, fennállásának rövid ideje daczára, oly szép eredményeket ért el minden téren, hogy ezzel valóságos kivételt tesz a hasonirányu és hasonló czélú egyesületek között. Jele ez annak, hogy ez az egyesület nemcsak életképes, de hogy hivatva van még sokkal szebb és nemesebb missziót teljesíteni, mint eddig. Mert lehet-e szebb feladatot képzelni, mint mikor a szegénység összeáll s a maga erejéből nyújt vigaszt a vigasztalannak, a maga filléreiből ad kenyeret az éhezőknek? Olyan megbecsülése ez a szegénységnek, olyan megtisztelése a szegény embernek, amihez hasonlót neki a világ, ha akarna, sem nyújthatna.

Kell azonban, hogy ez a törekvés, mely minden egyesre nézve meghozza a maga gyümölcsét, folyton fejlesztessek. Annak egy perczig sem szabad pihennie — a szegény ember miatt nem. Mert ami áldás az ilyen fejlődésen van, az csak ő reá nézve áldás. Ami jótékonyabb abból kikerül, azt ő élvezi, meg az ő hozzátartozói. Az ő érdekében fekszik tehát, hogy az ilyen jótékony intézményt fejleszse, gyarapítsa, a maga tehetségéhez képest nagygyá tegye. Mert ha nem teszi, vét önnönmaga, vét a saját édes vérei ellen.

Azért ismételtén azzal a kérelemmel fordulunk egyesületünk tagjaihoz, hogy az egyesület érdekeit felkarolni, az egyesületet, annak működését rokonaik, barátaik és ismerőseik körében ismertetni és azokat a belépésre buzdítani sziveskedjenek. Csak minden egyes tag *egy* új tagot szerezzen az egyesületnek és könnyen elképzelhető, hogy a virulásnak milyen magas fokára emelkednénk hamarosan.

Amint tagjaink nagyon jól tudják, ügynököket nem tartunk. Azt is tudják pedig, hogy miért nem tartunk ügynököket: mert a magunk működése, a magunk cselekedetei elég ékesszólóan tanuskodnak amellet, hogy a pártolásra érdemesek vagyunk-e vagy sem, és mert a mi ügynökeink a mi tagjaink, akik a maguk jól felfogott érdekében cselekesznek, ha az egyesületnek minél több új tagot szereznek. Amily lelkiismeretesen kezeli az egyesület vezetősége a tagok vagyonát és gondozza az ő ügyeiket, viszont elvárhatja a tagoktól azt, hogy ők sem maradnak tétlenek akkor, amikor a közös vagyon, a közös előnyök megszerzéséről és biztosításáról van szó.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 26. számában kimutatott segélyösszeg 8300 korona.

Balesetsegélyek.

Lapunk 26. számában kimutatott segélyösszeg 13.026 korona 66 fillér.

Betegsegélyek.

Lapunk 26. számában kimutatott segélyösszeg 4065 korona.

Olvasóinkhoz.

Folyó évi július hónap 1-jével új előfizetést nyitunk lapunkra mindazok számára, akik egyesületünknek nem tagjai, de akik úgy a balesetbiztosításnak kedvezményében, mint egy komoly és tartalmas hetilap hasznos, szórakoztató olvasmányában részesülni akarnak.

Nem egyesületi tagok részére a lap előfizetési ára havonként egy korona. Ennek ellenében megkapják az előfizetők a minden vasárnap megjelenő lapot, és a »Nemzeti Baleset-Biztosító Részvénytársaságnál« 2000, azaz kétezer koronáig vannak biztosítva halált okozó, vagy állandó és teljes munkaképtelenséggel járó baleset ellen, szintugy ezen 2000 korona arányában minden olyan baleset ellen, amely részleges, de állandó rokkantságot okoz. Erről a biztosításról minden

előfizető — aki nem a »Kitartás«-egyesületnek tagja — egy külön biztosítási kötvényt kap.

Ezen lapelőfizetés nem tévesztendő össze magával az egyesületi tagsággal. Mert az egyesületi tagok úgy mint eddig, továbbra is díjtalanul kapják a lapot és az azzal járó összes kedvezményeket. Akik pedig még nem egyesületi tagok, de a lap élén felsorolt kedvezményeket óhajtják elérni, azoknak nem elég csak magára a lapra előfizetniök, hanem szabályszerű felvételi igazolvánnyal az egyesületbe való felvételt kell kérelmezniök.

Ujból hangsúlyozzuk, hogy nem egyesületi tagok részére az előfizetési díj — baleset ellen való biztosítással együtt — havonként egy korona, negyedévenként három korona, félévenként hat korona, egész évre pedig tizenkét korona.

Egyforma mértékkel.

(T. A) Ugy halljuk, hogy az államvasuti hivatalnokok mozgalmán felbuzdulva, már az alsóbb alkalmazottak is készülődnek egy hasonló mozgalomra. Amely hivatva lenne az ő anyagi helyzetük javítását s az ő szolgálati viszonyaik megfelelő szabályozását előmozdítani.

Egyesületünk tagjainak tulnyomó része az utóbbiakból telvén ki, csak természetes, hogy élénk érdeklődéssel viseltetünk minden iránt, ami az ő sorsukra s az ő viszonyaikra vonatkozik. Nem hagyhatjuk tehát szó nélkül ezt a tervüket sem, annál kevésbbé, mert szokott komolyságunkkal kell ez alkalommal is többféle dolgot figyelmükbe ajánlanunk.

Elsősorban is azt a — több helyről hangoztatott — tévhitüket kell megczáfolnunk, hogy a tisztviselők akkor, amikor a maguk mozgalmát megindították, csupa kicsinylésből mellőzték volna az altiszti és szolgálai renden lévőket, illetve, hogy merő lenézésből hagyták volna ki őket az egész mozgalmából.

Hát ez, nyíltan kijelentjük, rosszakaratu ráfogás, légből kapott mende-monda, melynek tarthatatlanságát mindenki az első pillanatra fel fogja ismerni, aki a vasuti szolgálati viszonyokat elfogulatlanul nézi. Mert az a vasuti hivatalnok, akinek minden szolgálati ténykedése annyira szoros kapcsolatban van az alsóbb rangu személyzet ténykedésével, mindenkéül jobban ismeri ezen személyzetnek fárasztó, nehéz működését, annak nyomasztó anyagi helyzetét és megélhetési gondjait. És ha valaki, úgy ez a tisztviselő tudja igazán méltányolni, vajjon derék, becslésre méltó testület-e az, amelyik ilyen viszonyok között úgy végzi a maga szolgálatát, mint ahogyan azt a mi alsóbb rangu alkalmazottaink teszik? Ha valaki, úgy ezek a tisztviselők vannak hivatva elsősorban, hogy pártfogásukba vegyék ezt a személyzetet, kérő szóval támogassák annak könyörgését, amikor az a maga és családja számára sorsának könnyítése felé törekszik. Ezekről a tisztviselőkről feltételezni azt, hogy szivtelenek, könyörtelenek, hogy vakok és süketek a más bajai iránt — nem lehet helyénvaló. Erre ők okot senkinek nem adtak. Nem adhattak már csak azért sem, mert kötelességérzetük — mely közismeretü — tudatában van annak, hogy a közös cél, a szolgálat érdeke, nem türi meg, hogy bizalmatlanság, sőt gyűlölködés fészkelje be magát a szolgálatnak ezen legfontosabb tényezői közé, tudatában van annak, hogy kölcsönös és lelkiismeretes támogatás nélkül a hivatás teljesítése merő képtelenség.

Ha tehát megkezdték ezt a mozgalmat magukban, az altisztek és szolgálak belévonása nélkül, ennek sem nem rosszindulat, sem nem közönyösség voltak az okai. Hanem igenis oka volt az, hogy a testület nagyságánál, területileg szétszórt voltánál fogva ép a cél mielőbbi elérése érdekében nem lett volna indokolt, miszerint az akció tulságosan sok embernek a belévonásával még jobban megnehezítették és oly széles mederbe tereltesék, mely csak nagysokára tudott volna egysegés és egyöntetű eljárást eredményezni. Nyugodt lélekkel tehették a tisztviselők ezt másrészt azért, mert természetesnek tartják, hogy az ő kívánságaik teljesülése egyszersmind az alsóbb rangu személyzet óhajainak a teljesítésével is fog járni. Hiszen nemcsak előttük ismeretesek ennek a személyzetnek sanyaru viszonyai, hanem ismeretesek ott is, ahonnan ép a tisztviselők várják a maguk boldogulását. A jog és igazság is úgy követelik, hogy azoknak, akik egyformán küzdenek, egyformán fáradsanak, hogy azoknak egyformán is adassanak meg az azért járó rekompenzációk. Hogy többet ne mondjunk, elhiszi-e azt bárki is, hogy az illetékes hatóság akkor, amikor elérkezettnek látja az idejét, hogy egy új szolgálati pragmatikát adjon ki a m. kir. államvasuti alkalmazottak számára, külön jogokkal és előnyökkel ruházza fel mindenben a tisztviselőket és külön a többi alkalmazottat? Ennek a kérdésnek egyöntetű megoldása annyira természetes, hogy bizvást mondhatjuk, miszerint akkor, amikor a tisztviselők megkapják a szolgálati pragmatikát, ugyanakkor megkapják azt a többi alkalmazottak is. Amikor pedig amazok megkapják a maguk fizetéseinek rendezését, ugyanakkor kapják meg azt emezek is.

Nem forog fenn tehát semmiféle ok sem féltékenykedésre, sem bizalmatlanságra, de legkevésbbé a gyűlölködésre. De nem forog fenn arra sem, hogy az alsóbb rangu alkalmazottak csüggedéssel, reménytelenséggel nézvéen a tisztviselők mozgalmát, bennük azon meggyőződés nyerjen helyet, hogy nekik csak azért is külön és erélyesebb mozgalmat kell indítaniok, mert ők ettől több sikert várnak.

Ahogyan a viszonyok állanak, ez a mozgalom nem ad okot sem csüggedésre, sem reménytelenségre. Komolyan, egyértelműen indult meg, komolyan fog folytatódni és csakis olyan eszközökkel, melyek mindenenk tiszteletét és rokonszenvét fogják megszerezni ennek a testületnek. A vasuti szolgálat manapság annyira nélkülözhetetlen és éltető tényezője az országnak, a haza fejlődésének és boldogulá-

sának, hogy az eskü alatt tett szolgálati kötelem bármiféle erőszakos megbolygatása hazafiatlan cselekedet is volna. Az egész mozgalom a rokonszenyvek és jóindulatnak annyi jelével találkozott mérvadó helyekről már is, hogy csak az ügy ártalmára lenne, ilyen viszonyok között tulzott eszközöket még csak hangoztatni is. Aki ezt teszi, nem cselekszik helyesen, mert hiszen tudvalévő dolog, hogy nem szívesen áll szóba az ember olyasvalakivel, aki egyik kezét előre nyujtva kér valamit és ugyanakkor a másik kezével a háta mögött füttykést szorongat.

Ha tehát szükségesnek vélik vagy látják az alsóbb rangú alkalmazottak a maguk részéről megindítandó mozgalmat is, ám tegyék. De fogadják el tőlünk, mint a helyzetnek és a viszonyoknak ismerőitől azt a jó tanácsot, hogy a tulzások nemhogy hasznára lennének, de egyenesen ártalmára vannak a közös érdeknek és közös ügynek. A m. kir. államvasuti alkalmazottak csak hozzájuk méltó eszközökkel küzdhetnek a jogaikért.

Erre a kenyér utáni mindennapi küzdelem komolysága tanította meg őket.

Sérülések gyógyítása.

II. cikk.

Multkoriban*) megemlékeztünk volt arról, hogy milyen természetűek a zúzott sebek és hogy miként kell azokat a laikus embernek is kezelnie. Említettük volt azt is, hogy ha a szenvedett zúzódás olyan, hogy általa a bőr is szétroncsolódott, ezt már nyílt sebnek nevezzük.

Lássuk ezuttal, hogy miként kell eljárunk a nyílt sebek gyógyításánál az esetben, ha orvos nincs mindjárt kéznél,

A nyílt sebek esetén nyujtandó segélynek első lépése, hogy a vérzés csillapíttassék, elállíttassék.

De mielőtt ezt tennénk, mindenek előtt jól mossuk meg a kezeinket szappannal és úgy, hogy még a köröm alatt se maradjon egy szemnyi piszok. Tennünk kell ezt azért, mert kezeink sohasem lehetnek annyira tiszták, hogy egy nyílt sebet azokkal esetleg meg ne fertőztethessünk és mert főként a körmök alatti piszokban annyi a csunyábbnál-csunyább apró állat, amiket csak úgy szabad szemmel alig látunk meg, hogy az szinte undorító. Ha pedig egy ilyen kézzel nyulunk a nyílt sebhez és ezekből az apró állatkákból csak egynéhány is bejut a sebbe, azok ott nagyon hamarosan milliókra is elszaporodnak és okozzák a gyuladásokat, a lázt. Ezek teszik a sebet *mérgessé*.

Ha a kezeinket jól megmostuk, a seb kimosásához kell hozzáfognunk. Isten mentsen, hogy ehhez akár zavaros vagy állott vizet, akár bármiféle kotyvasztékot, kifőzött leveleknek meg egyéb dolgoknak a levét alkalmazzuk. Tiszta, friss víz, és semmi egyéb. Ennél jobb sebmosó eszközt az emberek még ki nem találtak és aligha is fognak kitalálni.

*) Lapunk 18. számában.

Ha a seb akár a kézen, akár a lábon van, nem úgy kell azt kimosni, hogy a sérült kezét vagy lábat egyszerűen beledugjuk a hideg vízbe, amint azt rendszerint minden ilyen esetről tenni szoktuk. Ilyenkor épp úgy, mint amikor a seb a testnek bármelyik részén van, akként végezzük a kimosást, hogy egy tiszta üvegből, tiszta korsóból vékony sugárban öntjük a sebre és a seb környékére a tiszta vizet mindaddig, amíg minden alvadttá várt vagy egyéb piszok ottan le nem mostunk. Megmondjuk azt is, hogy miért nem helyes a nyílt sebnek vízbeni áztatással való kimosása. Azért nem, mert ezzel az áztatással a seb nem tisztázódhatik, amennyiben minden piszok, ami arról meg a kézről vagy lábról leázik, benne marad a vízben és javarészből megint csak rátapad oda, ahonnan leázott, de meg oda is, ahova nem kellene — a nyílt sebre. Mikor a sebről és környékéről jól lemostunk vért és piszokot, a vérzés csillapítása, elállítása legyen első gondunk. Itt azután jól meg kell vigyáznunk, milyen fajtájú ez a vérzés. Ha csak szivárog, csöppenként csöpög a sebből — és ez a legtöbbszöri eset — még nem nagy a baj. Mert ez azt jelenti, hogy a seb vagy nem mély, vagy csak olyan véredények roncsolódtak szét, amik a már elhasznált, rossz vért viszik vissza a szívhez. Ennek az elfolyása pedig sem erős nem szokott lenni, sem különös veszedelmet nem rejt magában és könnyen is csillapítható. De ha a vér erősen folyik, sőt sugárban szökik ki a sebből, már ez nagy baj. Mert ez azt jelenti, hogy a seb mély is, meg valamelyik ütőeret is elszakította. Ezek az ütőerek pedig arra való, hogy a szívből nagy erővel és erős lökésekkel hajtott jó vért a testnek legtávolabbi részébe is elvigyék. Ha egy ilyen ütőer szakad meg, annak a vérzése el nem áll többé s a következménye az, hogy az ember vére elfolyik, elvérzik. Annál hamarabb, minél nagyobb ütőer lett elszakítva.

Amikor tehát egy gyengén vérző sebet kell ápolnunk, annál a vérzés csillapítására elég, ha csak lazán kötjük le azt. De ha egy erősen vérző seb bekötéséről van szó, bizony ott minél szorosabb pólyázást, lekötést alkalmazzunk, mert ezzel el kell érünk azt, hogy az ütőernek szakadásos végeit lenyomjuk, leszorítsuk és a vérnek további kiömlését így akaszszuk meg. A természet magától gondoskodik róla, hogy ezek a szakadt végek, ha a seb kívülről behegedt s a vér többé el nem folyhatik, ismét összenőjjenek. Amikor valamely mély sebnek gyógyításáról vagy egy nagyobb ütőernek a szakadásáról van szó, ezen az első segítségen kívül sohase mulasztjuk el orvost hivatni és pedig rögtön. Minél hamarabb hivatjuk és minél gyorsabban veszi kezébe ő a beteg gyógyítását, annál rövidebb a betegség és annál biztosabb a siker.

A vérzés elállítása tehát szorosan véve együtt jár a seb bekötésével, amit hogy miként és mivel végezzünk, a legközelebbi lapban fogjuk megmagyarázni.

(Folytatjuk.)

Máv. tisztviselők mozgalma.

A m. kir. államvasutak hivatalnokainak fizetésrendezési mozgalma kezd határozott alakot nyerni. A június 22-iki országos értekezlet határozatához képest ezen értekezletnek kinyomtatott jegyzőkönyve még a mult hét folyamán bemutatott az igazgatóság elnökének és minden egyes igazgatónak, és

megküldetett minden egyes központi szak- és ügyosztálynak, minden üzletvezetőnek, az üzletvezetőségek minden egyes osztályának, minden állomási, fűtőházi és szertár-főnökségnek, minden osztály-mérnökségnek és önálló műhelynek, szintegy a szegedi vasuti központi leszámítoló hivatalnak. A szolgálati főnökségek felkértek, hogy a jegyzőkönyvet a beosztott tisztviselők között köröztessék s a bizottsági tagok kijelölését támogassák.

Ezen felhívás eredményéhez képest úgy az igazgatósági szak- és ügyosztályok, mint az üzletvezetőségek és műhelyek a maguk jelölését túlnyomó részben már megtették s lapunk zártáig a következő kijelölések jutottak tudomásunkra:

Az igazgatóságnál: Waigand Károly hiv., Hazay Hugó hiv., Rezucha Gyula ell., Erdélyi Gyula hiv., Bergmann Ernő főmérn., Lantos Vilmos ell., Szathmáry Lajos ell., Kuncze Lajos ell., Soós Miklós hiv., Veress Sándor hiv., Seress Jenő hiv., Ring Izsó hiv., Vázsonyi Jenő mérn., Czoniczer Soma ell., Petrikovits Károly mérn., Bene László főell., Koszits Szilárd ell., Bánó Gyula főmérn., Keller Arnold főmérn., Mezei Sándor mérn., Tichy Béla főmérn., Steffens Ferencz főmérn., Polifka János felügyelő, Vész Béla mérn., Komoróczy Sándor felügyelő, Jurassek Aladár főell., Kocsy Ignác főell., Főcze Sándor ell., dr. Bazsó Lajos segédfogalm., Göttmann János főell., Fenyvesi Soma mérn., Lukács Gábor hiv., Rögler Béla ell., Winter József ell., Rohács Károly főkönyvelő, Temesváry Alajos ell.

Az üzletvezetőségeknél:

Balparti: Munczár Gyula fogalm., Neszl Ede főmérn., Oberhoffer Imre hiv., Trugly Ferencz főmérn., Rónaszéky Sándor ell., Mohácsy Béla hiv., Petz Jenő főmérn., Sztachó Jenő mérn., Hauer György ell., Vozáb József ell., Detela Ferencz hiv., Turchányi Pál hiv., Wukow József ell., Thoma József ell., Fischer Rikárd ell.

Jobbparti: Gömör Ágoston főell., Gervay Ödön főmérn., Uray Zoltán ell., Jánoska Tivadar hiv., Czövek Gyula ell., Baranyay Géza főmérn., Horváth Géza főmérn., Neumann Viktor ell., Török Győző ell., Wolf Vilmos ell., Wisinger József hiv., Kohányi Kálmán ell., Orbán Lajos hiv., Vermes Ödön hiv.

Miskolczi: Posta Sándor főmérn., Fűrész Sándor főmérn., Bottka Attila s.-titk., Veszely Vincze ell., Adamkovits Sándor ell., Scholtz József ell., Zajácz István ell., Sz. Nagy Zoltán ell., Kiss József ell., Csernák István hiv., Kollmann Károly főell., Spiegelhalter Lajos mérn., Kun József s. mérn., Hauser Ernő mérn., Rév Ödön főmérn.

Debreczeni: Motesiczky Hugó s. titk., Ujlaky Henrik mérn., Faragó Ernő ell., Burger Izsó főmérn., Werlin Sándor hiv., Hepke Oszkár főmérn., Láposi Lajos hiv., Strausz Lajos mérn., Boczán Elemér ell., Gál Sámuel hiv., Kubányi Árpád ell., Stingli Kálmán ell., Bernáth Ferencz ell., Tóth Lajos hiv., Dániel Sándor hiv.

Kolozsvári: Homonnay Bálint s. titk., Bodó Lajos ell., Kopp József ell., Dózsa Miksa mérn., Árkosy Lajos hiv., Szmazsenka Ernő felügyelő, Tolnay Miklós mérn., Tanay Zsigmond ell., Kreszta József mérn., Asztalos Sándor hiv., Butyka Lajos ell., Juhó János főmérn., Kovács Ferencz ell., Lázár Lajos hiv., Polgár Frigyes s. mérn.

Aradi: Dr. Filesz Lajos fogalm., Binder Luczián főmérn., Szíjj Pál ell., Korbuly József felügyelő, Prókay Mihály ell., Deniflé Pál hiv., Polgár Lajos

mérn., Pawlás Ede főmérn., Galgóczy Elemér mérn., Wagner Miklós hiv., Caucig Nándor főell., Kristóffy Gyula ell., Várszeghy János ell., Kárpáti István hiv., Storek Lipót mérn.

Szombathelyi: Szakall Ferencz fogalm., dr. Kovács László s.-fogalm., Takács Károly mérn., Jaloventzky Vilmos főell., Deniflé Sándor ell., Taschler Kálmán főmérn., Nagy István főell., Kliegl József mérn., Tóth Pál főmérn., Kelemen Tivadar ell., Szalka János mérn., Somossy Nándor ell., Mettelka Frigyes mérn., Klein Lipót s.-mérn., Tahy Elemér hiv.

Zágrábi: Vörös Hiador főell., Reizner Sándor főmérn., Fleischler Márton ell., Szemányi P. Pál ell., Sztraka Ágost mérn., Jokits Lajos ell., Margolit Kálmán ell., Kemény Sándor ell., Biedermann Henrik s.-mérn., Belházy Sándor s.-mérn., Lengyel Lajos s.-mérn., Martin Konrad ell., Bugár Ede hiv., Ivanovits Miklós hiv., Lorber József hiv.

Műhelyek: *Északi fő:* Löbl Mór s.-mérn., Molnár Károly számt. *Miskolczi:* Balog Ármin mérn., Posta Pál mérn.-gyak. *Zólyomi:* Rieger Alfréd mérn., Missa János irodatiszt. *S.-A-Ujhelyi:* Ruttkai Mór mérn., Tusák István s.-mérn. *Debreczeni:* Pogány Ármin mérn., Kabay György mérnök. *Piski-i:* Halbauer Antal mérn., Pünkösti János s.-mérn. *Szolnoki:* Szenes Sándor mérn., Bódi István számt. *Szegedi:* Funák Károly főmérn. Novák László s.-mérn. *Szombathelyi:* Gémes Ignác s.-mérn., Mustos Ödön számt. *Zágrábi:* Hermann Ernő s.-mérn., Salzberger Samu s.-mérn.

A szegedi vasuti közp. leszámoló-hivatalnál: Szalay Károly ell., Zehntbauer Janos hiv.

Az igazgatóság által kiküldött 65-ös bizottság szombaton, július 6-án délután 6 órakor tartja meg a maga alakuló gyűlését a Vasuti és Hajózási Klub nagytermében, megválasztja a maga tisztviselői karát és hozzáfog a memorandum tervezetének összeállításához. Erre vonatkozólag a meghívók minden egyes bejelentett bizottsági tagnak megküldettek s a budapesti nagybizottság a maga értekezletein mindig szívesen fogja látni az egyéb bizottságok érdeklődő tagjait is.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A munkácsi máv. altiszti kör részben saját könyvtára, részben pedig a munkácsi nőegyleti árvaház javára július 7-én nyári mulatságot rendez. Kezdeté d. u. 4 órakor. Belépti díj: személyjegy 2 kor., családjegy 3 kor.

A miskolczi máv. altiszti kör Sztankovits Miklós főfelügyelő, helyettes üzletvezető diszelnöklete mellett f. évi július 13-án zártkörű nyári táncvigalmat rendez, melynek tiszta jövedelme részben a miskolczi szegényápoloda, részben saját könyvtára javára fordítatik. Kezdeté este 8 órakor. Személyjegy 2 kor., családjegy 4 kor.

A kecskeméti vasuti árvaház czéljaira ujabban a következő adományokat vettük:

G. E.	1.—
A lapunk 22. számában kimutatott összeg ...	385.22

Eddigi gyűjtésünk 386.32

Az első vasuti árva-alapítvány. Megemlékeztünk annak idején mi is arról a nemes és követségre méltó példáról, hogy a miskolczi üzletvezetőség néhány lelkes tisztviselője egy vasuti családi

naptárt adott ki, melynek tiszta jövedelmét vasuti árva-alapítvány. céljaira szánta. Ennek az eszmének megtestesüléséről, illetve eredményéről azt itt közölt alapító levél tesz tanubizonyságot:

Nincs a jótékonyágnak szebb neme, mint gondoskodni az árvákról, kiket a Gondviselés kiszámíthatatlan végzete megosztva a kenyérkereső apától, a szerető anya ölelő karjaitól, — minden támasz nélkül hagyott itt e földön. Vasutas kartársaink nemes áldozatkészségébe vetett hitünk adta meg az eszmét, hogy keressünk módot, miként enyhíthetnők azokat a könyeket, melyeket annyi apátlan-anyátlan árvánk a nélkülözéstől és testi szenvedéstől gyötörve, elveszett szülei után hullat. — Vasutas kartársaink áldozatkészségének eredményeképpen, az 1901. naptári évre kiadott »Vasutasok Családi Naptára«-nak szerkesztő-bizottsága az adakozók nevében egy 3000, azaz háromezer koronás alapítványt tesz a Borsodmegyei Nőegylet Árvaházában oly rendelkezéssel, hogy annak kamataiból egy, a Magyar Királyi Államvasutak Miskolczi Üzletvezetőségének, vagy azt a jövőben esetleg pótló hivatalnak létszámába tartozó, szolgálatközben elszerencsétlenül s nyugdíjjogosultsággal nem bíró vasutas leány-árvája neveltsék fel.

Hogy pedig az árváknak — ezen alapítvány érdekében is buzgón és szeretettel munkálkodó — pártfogója iránt őszinte tiszteletünknek maradandó kifejezést adjunk, az alapítvány rendelkezési jogát görgői és toporczyi Görgy Lászlóné úrnő ó nagysága, a »Borsodmegyei Nőegylet« Miskolczi városi elnökére ruházzuk, azt kívánván, hogy ezen alapítvány az ő nevéhez fűződjék.

Az alapítvány feletti rendelkezési jog görgői és toporczyi Görgy Lászlóné úrnő Ónagyságának elhalálózásával a Magyar Királyi Államvasutak miskolczi Üzletvezetőségének vagy az azt a jövőben esetleg pótló hivatalnak főnökét illesse meg.

Emlékezetül álljanak itt az alapítványt kitevő adományok:

»Vasutasok Családi Naptára 1901.« után befolyt tiszta jövedelem 1557 korona, — a Magyar Királyi Államvasutak Pelsücz állomásának tisztviselői kara által 1901. évi január hó 5-én rendezett táncmulatság jövedelme 200 korona; — a »Miskolczi Máv. Altiszti kör«-nek 1901. évi január hó 26-án a görgői és toporczyi Görgy Lászlóné úrnő Ó nagysága védnöksége alatt rendezett táncszertély jövedelméből 400 korona; a Magyar Királyi Államvasutak Zólyom állomásának alkalmazottai által 1901. évi február hó 9-én rendezett táncszertély jövedelméből 523 korona; — a Magyar Királyi Államvasutak bánrévei tisztviselői kara által 1901. évi február hó 16-án rendezett táncmulatság jövedelme 20 korona; — a Magyar Királyi Államvasutak Miskolczi állomás személyzetének adománya 100 korona; — Ts. Ö. Papik Sándor Magyar Királyi Államvasuti főellenőr »Alkonyat« czim alatt kiadott verskötetének jövedelméből 200 korona.

Az alapítványra befolyt adományok részletes számadása a Magyar Királyi Államvasutak miskolczi üzletvezetőségének irattárában helyeztetett el.

Kelt Miskolczon, 1901. évi június hó 24-én.

A »Vasutasok Családi Naptára«-nak szerkesztő-bizottsága: Vidats János s. k., elnök, Balogh Bertalan s. k., b. tag, ifj. Görgy László s. k., b. tag, Zsivkovics Antal s. k., b. tag.

Ötforintosok alkonya. Lassan-lassan csak kimulnak a régi bankók, régi tallérok, hogy helyet adjanak az új pénznek, a koronának meg a fillérnek. — A krajezar az egy és két piczulás, meg az egyforintos bankó immár a muzeumi ritkaságok közé tartoznak s melléjük fog kerülni nemsokára egy zöld színű bankó, az ötforintos is. A miniszteri rendelet kimondta, hogy az ötforintos már csak ez év szeptember 1-ig lehet használatban s legkésőbb december 1-ig beváltandó. Az ötforintos bankó napjai tehát meg vannak immár számlálva s idestova félév után már nem fog szerepet játszani az élet vásári küzdelmében, már nem fogják utána milliók törni magukat. Akit ezután érdekelni fog, az legföljebb csak archeologus lesz.

Méz szem bajok ellen. Angolországból írják, hogy egy ötvennyolcz éves asszony, ki hólyagos volt és operálni kellett volna, látóképességét visszanyerte, miután szemhéjait előbb alaposan megtisztították és szemébe három izben friss, tiszta mézet csepegtettek, Ezenkívül egy amerikai méhészeti lap a mézet szemgyulladás ellen is hathatós szernek ajánlja. Nehány csepp folyós mézet vízbe öntünk, a mézet ujjunkkal való folytonos keverés közben feloldjuk és fekvő helyzetben háromszor-ötször napjában három-négy cseppet eresztünk a szembe. Nehány percznyi nyugodt fekvés után megszáritjuk a szempillákat és letöröljük azt, ami esetleg a szemből kifolyt, anélkül azonban, hogy a szemet magát megtörölnök. Ez eljárást állítólag kipróbálták és a gyuladást néhány nap múlva megszüntette.

A gyorsáru szállítás megkönnyítése. Az osztrák államvasutakon bizonyos áruk — friss gyümölcs, só, vaj, zsírok, halak, husárak, méz, sajt, dinnye, stb. — mint gyorsáruk 10 kilogrammig 400 km. távolsáig, vagy 20 kg.-ig 200 km. távolsáig egy 50 filléres bérmentesítő bélyegnek a csomagra való ragasztásával, fuvarlevél használatának mellőzésével föladhatók és továbbbithatók. Ez az intézkedés Ausztriában igen jól bevált és az ottani gazdáknak nem kis előnyére szolgál. Éber Ernő, az Erdélyi Gazdasági Egyesület titkára, most javaslatot terjesztett egyesületének igazgató választmányára elé az iránt, kerestetnék meg a kereskedelmi és földművelésügyi miniszter, hogy ezt vagy ehhez hasonló kedvezést a magyar gazdák is kapjanak, illetőleg, hogy ezt az intézkedést az államvasutakon is behozzák. Az igazgató választmány az életre való indítványt magáévá tette és elhatározta, hogy fölír a két miniszterhez az ügy érdekében és egyuttal a föliratot, amely az egész ország gazdáinak egyformán érdekében van, az összes vármegyei gazdasági egyesületeknek is megküldi.

Instánzia az ebadó miatt. Furcsa irás került a minap a belügyminiszteriumba. Berec János vas megyei Borgáta község lakója írta, a ki föllebbezett a belügyminiszterhez, mert főszolgabírája a kutyaadó nem fizetése miatt elmarasztalta. A belügyminiszteriumban megjárta a kérvény az összes ügyosztályokat, de nem tudták kihüvelyezni, hogy mit akar Berec János uram. A különös irás néhány passzusa az eredeti helyesírással itt következik:

A Seregek Urának Istenének Szent Nevében, ó felsége, kegyelmes királyunk Szent Nevében, harmadik soru fölfebbzési panasz és kérdés a kegyelmes belügyminiszterhez, melyben mély alázzattal üdvözli azt kegyes Pártfogásáért. Mellen Sértve érzem magamat, — Melnél fogvánt is lelkes kérelemre

nem volt hajlandó a Főszolga Biró Ur ebben, hogy is legalább egy Tizenötöd napig intézkedhettem volna. El intézni a Kis Nevelt Ebem által történt adóháramaradásom iránt, hogy az Üdö allatt mint Szegén Hon Polgára, miután sajnáltam elpusztítani azon kis Hü Ebet, bárki Jó Barátomnak ajándékozhattam volna, ugy Esetleg azon Üdö allatt annyit intézkedhettem sporulhattam volna annyit, hogy Tisztességesen Magam is Be fizethettem volna azon Kis Hü Eb után esendő Egy forint Bestia adót, mert megvallván, a szegény Hon Bolgárnak nincs Zsák szám A pénze, mint kinek Kinek; mert családotul Élvezni és pénzt is gyűjteni, csakis krajczáronkint lehet Öszve rakosgatni Naponként. Igy Enél fogvást fölösleges a Jölelkü Hon kis Hü Polgarait azonnali büntetéssel és üldözéssel Terhelni. Ennélfogvást én Bizon megjártam a Gyenge tehetetlenségemmel, Azon kis Hü Eb elpusztítása irányában, sajnálattal Voltam. És főleg még két napi Elzárás. Engem. Teljes koplalással is zsarnukolni. Sajnálatra méltó. Fölösleges. Égbe kiáltó. Eljárás. Nem Birja megenyhíteni sajjó szívemet a mint Gyászos Érzéseim sértve vannak. Fölösleges. Rengeteg Eljárás. Az öszves nemzetre nézvést!

Mél alázattal Idvezlem a kegyelmes Belügyminisztériumot. És az Összes kegyelmes Lelkes érzésű Tekintetes Törvényhatóságokat is. Egyhangulag. Méltóztassék Meg kémelni, védeni Éss Fölmenteni. Minden zsarnokság alól a Nemzetet. A Leg Lehetőbb mértékben Kérném és óhajtanám. És Heleselném megszentesíteni Kérelmemet. Méltóztatnék Kegyes kezeikkel alá Is Irni. Mind ezek fölött, Én B. J. Kis Hon Polgára. A Lelkes Igazságnak El Intézője és fő parancsnoka. És Hü Pásztor. Ohajom lenni lelkes és Érzéses megbírátsággal, A leg lehetőbb Mértékben, az öszves nemzet Részére. Teljes, önkényti, Lelkes érzésű Szivességéből óhajom Áldozni éleltemet. Az öszves Nemzet boldogságára. Kicsinytől Nagyig. Egyhangulag. Eljenzéssel Idveslem Kegyes helben hagyással Méltóztassék kegyes kérelmemet Meg szentesíteni és Kegyes Kezeikkel Alá is Irni. Egy-Hangulag. Mind ezek fölött Mél alázattal kérem az öszves Kegyelmes törvényhatóságok Elé terjeszteni. És az ország Házánál fönt Hanggal Jól ki is Hirdettetni Becses szavalásomat Méltóztassék. Az Egész Ország Területén Is. Ezen Pontokban. Ujságilag is. Legközelebbi időbenn.

Idvezlem Egyhangulag Ö fölsége Kegyelmes Királyunkat Kegyes Királi Ház népével És az öszves Hü Baráti társadalmával. Idvezlem az öszves Nemzetet is. Egy hangulag. A seregek Urának Istenének Szent Nevében. Én Berec János, Vas megyei Lakos. Kis Hon Polgára. Isten vélünk távoztasson minden rosszat, tehatlan az Eb adót is

Éneklő kigyók. A tengeri kigyó helyébe, mely már nagyon lejárt magát, most az éneklő kigyók lépnek. Frot mérnök azt meséli a Temps-ban, hogy Brazília, különösen Bahia tartomány erdeiben nagyon sok a kigyó. A mérgek fajtához tartozik a Surukulu kigyó, mely csak délután bujik elő a lyukából — vadászni. A Surukulu kigyó este, amikor visszatér fekhelyére, nöstényét szelid, vontatott füttyüléshez hasonló hanggal hívja, mire a nöstény szintén így, de kissé élesebb hangon felel. Frot mérnök, hogy megbizonyosodjék, hogy csakugyan a kigyók énekelnek-e, utánozta a kigyóhangot és ilyen módon több kigyót csalt oda a tűzhöz, melyek közül az egyik embereit csaknem megmarta. A boák

családjához tartozik a Sukurin kigyó, tudományos néven Boa anaconda, mely 10—12 méternyire megnő és egy egész ökröt képes elnyelni. Ez a szörnyeteg a folyók és tavak fenekén él és farkát egy fagyóker köré fonva vagy sziklára támaszkodva, rohanja meg az állatokat, amikor inni jönnek. Ez a kigyó, mint Frot beszél, tompa bögést szokott hallatni. Az indiánok, mielőtt valamely folyón átúsznak, utánozzák az óriás kigyó hangját és ha vannak a közelben Sukuriuk, azonnal válaszolnak. Frot mérnök egy napon át akart kelni a Burahem folyón és mert nem volt olyan embere, aki az óriás kigyó bögését utánozni tudta volna, fegyverét közvetlenül a víztükör felett elsütötte. Pár pillanattal rá a víz fenekéről tompa, vontatott bögést hallott, mire embereivel együtt gyorsan elmenekült. Bahia déli részében Frot egy 20—30 centiméter hosszú gyikfajtát figyelt meg, mely rovarokkal táplálkozik és éjjel-nappal énekel. Frot, amikor ezt a hangot, mely egy fiatal nő nevetéséhez hasonlít, legelőször hallotta, azt hitte, hogy valami madártól ered, megbízott egy indiánt, hogy hozzon neki egy ilyen madarat s az indián nemsokára vissza is jött, de Frot nagy meglepetésére nem madarat, hanem gyikot hozott. Frot mérnök ezenfelül még több kigyó- és gyikfajtát sorol fel, melyek énekelnek, füttyülnek vagy sikoltanak.

A homok mint borderítő szer. A sok borderítő szer közt a homok is említésre méltó. Hogy a homokot, mint derítő szert alkalmazhassuk, szükséges, hogy az semmiféle vegyhatást a borra ne gyakoroljon, mert különben azt megrontaná. Ez okból a bor derítéséhez használandó homoknak tisztán csak korpaszemecskéből kell összetéve lenni és meszet nem szabad tartalmaznia. A mésztartalmu homokot csak úgy lehet használni, ha előzőleg savas vízben jól ki lesz mosva. A homok hatása abban nyilvánul, hogy a homok-szemcsék a borban uszó idegen részecskéket magukhoz vonzák és ez uton a borból eltávolíttatnak. A hatás azonban csak akkor érvényesül, ha a bor erősen felkorbácsoltatik. A borderítéshez használandó homokból egy hektoliterre 500 gramm homok számítandó.

„Kitartás“ tekintetes Igazgatóságának

Budapest.

Általam aláírt s tanukkal láttamazott nyugtát esatoltan tisztelettel megküldöm.

Egyben kérem a tekintetes Igazgatóságot, fogadja mélyen érzett hálakifejezésem jeléül legforróbb köszönetemet, boldogult nőm elhalálózása alkalmából tanusított azon jóindulatáért, mely szerint az engem megillető 300 korona halálózási segélyt, a lehető legrövidebb idő alatt kiutalványozni méltóztatott.

E gyors intézkedés által fényes jelét adta arra nézve, mennyire szíven viseli az egyesület tagjainak jólétét.

Köszönetem megisméltése mellett maradok a tekintetes Igazgatóságnak

Sziszek, 1901. június hó 19-én

alázatos szolgája

Vérő Dezső,
kezelő-díjnok.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Hogy...

*Hogy repül a vonat,
Rohan mint a szélvész,
A nagy sietésben
Minden a ködbe vész.*

*Messze visz az útja?
Biz én azt nem tudom,
Hegy, völgy, patak mentén
Visz messze az utam.*

*Bűbájos a vidék,
A zöld lombos erdő
A távolból kicsi,
Aztán meg nagyra nő.*

*Arany-csillogásban
Fürdik ez a tájék,
Telehintve gyönggyel
A bársonyos pázsit.*

*Ugy csillog a napban
A sok kristályharmat,
Mint a rózsám szeme,
Mikor reám kaczag.*

*Mi villog ott messze,
Mint egy gyémánt-szempár?
Napsütötte ablak,
Ahol a rózsám vár.*

*Vágtass hát és repülj,
Mint a tüzes villám;
Ott lakik, ott vár rám
Az én kedves babám!*

*Repülj hát szárnyakon,
Hadd érjek már oda,
Hadd égjen ajkamon
Édes, forró csókja!*

P. L. G.

Az áruló.

Regény.

— Irta: M. Z. —

(Folyt.)

ELSŐ RÉSZ.

IV. Egy szerelmi vallomás.

Vagy három nappal azután az emlékezetes éjszaka után, mely Taylor betörésével és menekülésével izgalomba hozta az egész tábornak, a Mooifontain és Pretória közti úton találjuk fel ismét a karavánt.

A nagy ponyvás szekerek, mindegyike egy-egy lakóház, lassan mozogtak előre a rossz utakon. Minden szekér elé tizenkét lomha ökör volt befogva s a kaffer béreseknél ugyan volt dolguk, hogy eze-

ket a lassu masinákat folytonos mozgásban tudják tartani. Mert hol az egyik ökörnek jutott eszébe, hogy ő most az útszéli integető kórónak fejét fogja lerágni, hol a másik állott meg, hogy a nagyon is vakmerő és nagyon csipős legyeket valami politikával magáról lerázza. Ahogy meg valami patakhoz vagy nagyobb pocsolyához értek, az egyik ökör semmi áron sem akart neki menni a vízbe, a másik meg teljes erejéből azon iparkodott, hogy a szekeret is maga után fordítsa be a vízbe.

Utasaink egyik része a szekerek belsejében hol aludt, hol unatkozott; a másik részük lóháton követte a mozgó tábornak.

M. Maston folyton a kaffer béreseket oktatta jámbor intelmekkel és tanítással, hogy az Úr a káromkodást sehogy sem szereti; még akkor sem, ha az okatlan ökör-állatok miatt történik. A vad kaffer-pofák éktelen vigyorgást műveltek ezekre a félig értett, félig nem értett prédikációkra, hogy azután, ha valamely ökör a maga garabonciáskodásával az oktatást zavarta meg, ezéért káromkodjanak lehetőleg még nagyobbab. Maston ur pedig kezdhette előlről a prédikációt és kezdette is.

James barátunk, a vörös lord, jelenleg azzal mulatta magát, hogy kiült szekere hátsó végére s az utána jövő szekérnek ökreit tanulmányozta. Állott pedig ez a tanulmány abból, hogy chronométerrel a kezében figyelte, hányat lép az egyik ökör egy perczen, hány rágást csinál a pofájával stb. Elég szép mulatság — egy spleenes angolnak.

Duval, a telivér párisi gavallér, aki már ráunt az alvásra, ráunt az ébrenlétre, ráunt a lovaglásra, a gyaloglásra, a kocsizásra — szóval, aki ráunt már mindenre ebben a kis kirándulásban, azzal mulatta magát, hogy a kaffer gyerekeket uszította egymás ellen, holmi kis megagyabugyalások okából. Amiért azok azután tőle rézpennyket kaptak mérsékelt mennyiségben, t. cz. apáiktól pedig bőrostor-simogatásokat kaptak igen nagy mennyiségben. És ez igen jó volt így, mert bugyellárisuk csak egy vala — a szájuk, (lévén a fiatal gentlemanok csakis a maguk természetadta öltözékével felruházva) holott az ostorcsapásoknak bőven jutott hely bármerrefelé.

Fritz, a komoly német fiú, fáradhatatlan volt az út mentén húzó erdők és csalikok kikutatásában, s ha mindig vad esett volna, valahányszor jobbról vagy balról egy-egy puskadurranás hallatszott, a karaván nem győzte volna a sok vadhust megenni.

Ilyen volt az utazás Dél-Afrikában néhány évvel ezelőtt, amikor vasut nem szelte még át az országokat. Ilyen még ma is, ahol vasuti vonalak nincsenek. Néha hetek telnek belé, amíg egy ilyen karaván összeverődik, amelyiknek utasai egy irány felé igyekezvén, bátorságosabbnak tudják a nagyobb csoportokban való utazást. Mert a magános idegen vajmi sok veszedelemnek van kitéve nemcsak a fenevadak, de még inkább az emberek részéről. És nem lehet tudni, hogy utóbbiak közül a kalahári sivatagból be-betörő vad zuluk és egyéb szerecsen zsványok, az útonállással foglalkozó gyémántvadászok vagy a rabló-természetű kafferek veszedelmesebbek-e? Mert az angol gyémántvadászok-

nak s a benszülött kaffereknek az utasok kifosztogatása képezi egyik legfőbb mellékkeresetüket.

Mistress Baxton, aki lóháton követte a karavánt, meglehetősen elmaradt attól. Bátran tehette ezt, mert hiszen vele volt az ő elváhatatlan hű lovagja: Lebordier, aki úgy követte minden lépését, főként az éjjeli támadás óta, mint az árnyéka.

A nagyon excentrikus és nagyon kaczer asszonynak persze rendkívül hízelt az, hogy ő oly hamar és olyan alaposan tudta magába bolondítani ezt a párisi világot s kaczerkodása annál nagyobb lett, minél inkább látta, hogy ez az örüleség szerelmes belé. Igaz rokonszenvet érzett Lebordier iránt, már csak azért is, mert ez szerelmes volt beléje; de tudta és érezte, hogy ő ezt a szerelmet viszonzni nem akarja — vagy nem bírja. Női hiúsága azonban nem engedte, hogy ezt Lebordiernek már eddig is megmondta volna. Dúval szavaival élve, nem kinos, de felháborító volt azt a játékot nézni, amit ez az asszony az ő szegény imádójával elkövetett.

Most is, ahogy együtt lovagoltak a széles úton — inkább csapásnak volna mondható — Lebordier lángoló tekintettel nézte a szép nőnek minden mozdulatát, dobogó szívvel hallgatta minden szavát. Már ugyszólván önkívületi állapotban volt, mert tüzes ostromainak mindegyike egy részvételtjes pillantásnál, közömbös vállvonításnál vagy könnyed, csipős megjegyzésnél egyebet eddig nem eredményezett.

— De mistress Baxton, az ég szerelmére, meddig fog még kizozni?

— Én? Hogy én önt kizozom? ugyan-ugyan! Hát mivel kizozom én önt?

— Tudja, hogy életemet adom önért, mindenneműt. Tudja, hogy meg kell örülnöm, ha egy biztató szót, egy határozott ígéretet nem kapok a jövőre nézve! És semmi, de semmi nyilatkozat az ön részéről!

— Mire nézve kívánja, hogy nyilatkozzam, barátom?

— Lássa mistress, ez az, amivel ön engem az örületbe kerget. Ez az, amivel ön engem megöl. Ismeri érzelmeimet, kiolthatatlan szerelmemet és nem akarja tudni, nem akarja érteni, hogy a szerelem viszontszerelmet kíván, kér, követel.

— Kedves Lebordier. Ön legjobban tudja, hogy mennyi rokonszenvennel viseltetem ön iránt. Minek hát ezek a fenyegetések?

— De nekem nem a rokonszenvére van szükségem, mistress. Nekem a szerelme kell, minden áron; mert különben belé pusztulok.

— Dehogy pusztul, dehogy. Majd meglássa, hogy kigyógyul ebből a képzelt kis betegségből...

— Mistress Baxton — vágott szavaiba most már igazán indulatosan Lebordier — ön az én szerelmemet képzelt betegségnak látja? Az én szerelmemet, melyet ön szított bennem örületessé, kiolthatatlanná? Ebből az én legszentebb érzéseimből ön csinál gúnyt, aki azt fakasztotta, növelte bennem heteken, hónapokon át? Ön teszi ezt velem, mistress?

— Mondhatom, hogy ezek szép kilátások lennének a jövőre nézve, ha az ön szavaira hallgatnék. Hiszen ön engem képes volna... huh... milyen dühös tud maga lenni, édes Lebordier. Lássa kedves barátom, hagyjuk mi most ezt a témát. A levegő nagyon forró, nyomott, és ez bizonyára izgatja önt. Hagyjuk ezt a dolgot.

— Nem, mistress Baxton, most már nem hagyhatjuk. Most tisztába kell jönnünk egymással. Legalább nekem önnel. Mert ön már rég tisztában lehet velem. Végre meg kell tudnom, hogy van-e még reménység számomra az élethez, vagy sutba dobva férfiaságomat, mint egy éretlen diák golyót röpitsek szívembe.

— Pfu! — kiáltá mistress Baxton e perczen lovára, mely nyugtalankodni kezdett alatta. De ez a »pfu!« úgy volt kimondva, hogy Lebordier is érthetett belőle. Sértett szerelme, megbántott büszkesége ágaskodni kezdett bensőjében és éppen egy heves kifakadással akarta tovább ostromolni a kaczer asszonyt, mikor ennek lova egészen megbokrosodván, félrekapott az útról és vad iramban ragadta lovasnőjét ki a pusztába.

Lebordier, kinek lova szintén nagy nyugtalanság jeleit adá, de aki ezt a nyugtalanságot mivel sem tudta megmagyarázni magának, rögtön utána eredt mistress Baxtonnak; de ugyan erőlködésébe került, hogy annak megvadult lovát meg bírja közelíteni. Egy erdőszélhez jártak közel, amikor mistress Baxton lova egy széles árkon átugorva, oly szerencsétlenül bukott el, hogy a hölgy messze ivben repült ki a nyeregből és alétan terült el a pázsiton.

Lebordier megfélekezve a maga lovát, rögtön mistress Baxton segítségére sietett. Karjaiba vette, élesztgetni próbálta, de hasztalanul. Végre is odavitte az alét nőt a patakhoz és hideg vízzel mosta arcát, kezeit, közben a szerelem örületével ismét és ismét karjai közé zárván az édes terhet, dobogó szívvel, feszült figyelemmel várta annak felocsudását. Maga sem tudta, vajjon a rémülete nagyobb-e az imádott asszonyt ért baleset felett vagy a boldogsága, hogy ezt az asszonyt végre karjaiban tarthatja, hogy zárt ajkaira forró csókokat nyomhat.

Egy ilyen perczen, amikor Lebordier éppen karjaiba zárva tartotta őt és édes szavakkal szölgatá a maga nagy zavarában, mistress Baxton hirtelen felnyitotta a szemeit s előbb csodálkozó, majd mindjobban iszonyodó tekintettel nézett Lebordier arcába.

— Nem, nem Bob! Az ég szerelmére kérlek, távozz. Ezt soha!

Lebordiernek elállt a szivverése. Bob? Milyen Bob? Ki az a Bob? Hol van Bob?

— Mistress Baxton, az Istenért, térjen magához! — és újból csöközönnel borította kezeit, majd megint vizet mért a tenyerébe és azzal mosta a nő arcát.

Sokáig tartott, amíg a hölgy annyira magához tért, hogy fel tudta fogni a helyzetet. Amde ekkor szemei vad tüzzel kezdték nézni lovagját.

— Lebordier ur, ön visszaélt az én nyomorult helyzetemmel. Érzem arczomon és érzem ajkaimon az ön csökjának a tüzet.

Lebordier szemlesütve pirult a haragos asszony előtt, most már igazán, mint egy kis diák, akit tetten értek. Majd ismét fölébredt benne a vad kétségbeesés, a dacz és az indulattól remegő hangon kérdé viszont mistress Baxtontól:

— Mondja meg kérem előbb, ki az a Bob? És én készséggel viselem örült szerelmemnek minden következményét.

Am most mistress Baxtonon volt a megrémülés sora. Halotthalvány lett s miután egy darabig

tágra nyitott szemekkel meredt Lebordier arczára, bizonytalan hangon kérdezé:

— Micsoda Bob? Ki említette ön előtt ezt a nevet?

— Mikor ön felocsudott, ezek voltak az első szavai. És most újból kérdem, ki ez a Bob?

— E szavakat én mondtam? És még mit mondtam? Kérem, mondja, miket mondtam még?

Lebordierre végtelenül lesújtóan hatott az a kíváncsi, az a bátortalan és kérő hang, amelylyel mistress Baxton ezt a kérdést hozzá intézé. Most már semmi kétség aziránt, hogy itt egy nagy titoknak jött véletlenül a nyomára, és hogy ez a titok az ő szerelmének a megölője. Inkább ösztönszerűleg, mint megfontolásból felelé tehát:

— Ha ön, mistress Baxton, megmondja nekem, hogy ki az a Bob és mi köze annak a Bobnak az ön személyéhez, úgy én is megmondom, hogy mit árult el ön nekem, amikor félrebeszélte.

Mistress Baxton újra visszanyerte lelki egyensúlyát. A dühtől szikrázó szemekkel, reszkető ajkakkal állott hirtelen Lebordier előtt s fenyegető hangon kiáltott reá:

— Nem volt önnek elég, hogy oktalan szerelmével üldöz végig a félvilágon? Nem volt elég, hogy visszaélve tehetetlen helyzetemmel, gaz módra, orozva támadja meg becsületesemet? Nem volt elég, hogy gyűlöletemet érdemli ki, utálatomat szerzi meg, még a titkaimba is be akar avatkozni? Távozzék és többé soha a szemem elé ne kerüljön! Mai vi-seleteért pedig vegye ezt jutalmul!

E szavaknál a vérig megbántott szenvedélyes asszony lovagló ostorával Lebordier arcza felé csapott.

Lebordier sápadtan állott néhány pillanatig, majd tétova nézéssel, ingadozó léptekkel indult a közeli csalit felé.

Mistress Baxton pedig a lova felé indult, mely a bukás után kikapaszzkodott volt az árokból és most nyugodtan legelészett a buja fűben. Felkapott rá s anélkül, hogy többé visszanézett volna, sietve az elhagyott utnak vette ismét irányát.

(Folytatása következik.)

Mese egy leányról.

— Irta: M. K. —

— Nem, Józsi, nem, mi nem kelhetünk egybe -- mondá Margit, fejét komolyan rázva.

— Vajjon miért nem? — kérdé a fiatal ember, annak az ablaknak deszkáján ülve, hol Margit egy rajzmintáról az ablaküvegen át fehér vászonra finom repkénylevélkeket rajzolt.

— Mert a háztartás nagyon sokba kerül. A gazdag emberek könnyen házasodhatnak, de a szegényeknek jól meg kell fontolni a dolgot.

— Édes Margit — mondá az ifju — én nem félek tőle, csak kegyed határozza rá magát.

— Csendesen Józsi, — hogy rajzolhassam meg ezt a vásznat, ha mindig lökdösi a könyökömet?

— Ördög vigye azt a vásznat! — kiáltá az ifju. — Ilyenek az asszonyok, hitvány vászonról beszélnek, mikor a férfiak —

— Még sokkal nagyobb semmiségekről beszélnek — szölt közbe Margit, fülig pirulva s mosolyogva. — Nézze csak, ez a repkénylevél olyan görbe, hogy nem lehet használni!

Az ifju Margit százsorszép üdeségü arczára

nézett, s azt gondolta magában, hogy mily szép az ő kedvese. Nem az a rizsporfehérségü és rózsapiros babaszerű szépség, a milyenekkel a sétányokon találkozunk; nem is olyan szabályszerű, de kifejezés nélküli arcz, a milyen aczélmetszeteket a kirakatokban látunk; hanem valódi életteljes nőies szépség. A határozottsággal párosult szelidség kimondhatatlan báj kölcsonzótt arcának, nagy kék szemei mindig derült fényben usztak, piros ajkai mosolyogtak, s gyönyörű arany-szőke haja úgy illett az egészhez, hogy szebb leányt messze földön nem lehetett találni.

— Margit, — mondá az ifju — én kiszámítottam az egészet. Kibérelhetünk két kis szobát, — és oh! drágám! kegyed jelenléte mily széppé s kellemessé tenné azokat! A jövedelem nem sok, csak nyolczszáz forint, de a kegyed igényeit ösmerem, s tudom, hogy ennyiből tisztességesen megélhetnénk — nem fényesen, nem bőségesen, hanem takarékosan.

— Igen, de, Józsi, a nyolczszáz forint hiányzik, önnek csak ötszáz a fizetése — mondá Margit.

— Jelenleg csak ötszáz, de feljebb emelik.

— Ha így vesszük — válaszolá Margit — mi is nyerhetünk a lutrin, valami gazdag örökséget kaphatunk, vagy aranybányát találhatunk. De én nem hiszem, hogy e lehetőségekből valamelyik teljesüljön.

— Margit!

— S aztán?

— Tehát nem akar nőm lenni?

— Talán igen, majd később valamikor. De most el kell mennem a boltba, hogy horgolóselymet s varrótüket vegyek; és, édes Józsi, önnek is hivatalába kell menni, mert különben az ötszáz forintot is könnyen elveszíti, a helyett, hogy háromszázzal többet kapjon!

De mielőtt Margit a boltba ment volna, előbb felszaladt a lépcsőkön, hogy a felette lakó beteg vén kisasszonynak ágyát megvesse s szobáját egy kissé rendbe hozza. Ez a beteges, kicsi vén leány már régóta idegbajban szenvedett, most is nagyon rosszul volt és teljességgel senkije sem volt, a ki ápolja, vagy egy vigasztaló szót szóljon hozzá.

Dóra kisasszony hálásan nézett Margitra. Ma éppen különös rossz napja volt. Az élet hévmérője lejjebb szállt; a külső borult, ködös és esős novemberi idő teljesen összhangban volt a beteg szomorú lelki állapotával.

— De szeretném, ha oly ép, ifju és vidám lehetnék, mint te vagy — mondá Dóra kisasszony sóhajtvá, midőn szemével a fiatal leány könnyű mozdulatait kísérte, a mint az rendezett, törölgetett, csinosított, s érintése és jelenléte által a kietlen, hideg, homályos szobában meleget s mesterséges napfényt hagyott maga után.

Margit mosolyogva fordult feléje.

— Az igaz, kedves nénikém, hogy ifju vagyok és egészséges, de ma éppen hiányzik a vidámság, — egy kissé rossz kedvem van.

— Mi bajod?

Margit elbeszélte a Józsival való viszonyát és azt, hogy bár az ifju sürgeti, de igen kevés kilátásuk van, hogy egyhamar összekelhessenek.

— Igen! gyermekem — mondá a beteg bánatosan, — sok baj, bánat és gond van ezen a világon. Én gyakran kívánom, hogy bár megszabadulnék tőlük, mert beteg és öreg vagyok. De neked nem szabad csüggedni.

A részvét mindig jól esik, s a rokonszenves

szó gyógyító balzsamként hat az ember szívére. A Dóra kisasszony részvéte is megvigasztalta Margitot.

Délután ismét meglátogatta őt Józsi.

— Margit — mondá az ifju élénken — jó hirt hozok. Pestre megyek, a Kovács és Teleki czégnél igen jó állást kaptam, ezer forint fizetéssel — Gondolja csak, édes Margit, ezer forint! Mennyi idő alatt készülhet el, hogy velem jöjjön?

De most az egyszer Margit arczáról nem sugárzott vissza kedvese boldogsága; sőt ellenkezőleg, nagyon komoly és szomorú volt.

— Sajnálom, édes Józsi, de attól tartok, hogy most nem mehetek.

— Margit! kedvesem! miért nem jöhet?

— A szegény Dóra kisasszony rosszul van. Halálos beteg.

— Jó, jó, ha halálos beteg, hát hagyja csendesen meghalni. Egy idegennek az élete vagy halála mi változást tehet a mi sorsunkban? — kiáltá az ifju türelmetlenül.

— Csak annyit, Józsi, hogy ez a szegény leány egészen egyedül van a világon. Nincs senkije, a ki gondját viselje, sem pénze, hogy ápolónót fogadhasson magához. És — — nem visz rá a lelkem, hogy elhagyjam.

— Margit, Margit, mi lesz ebből, ha kegyed minden elhagyott szegény vén leány gondviselőjének és ápolójának áll be? — —

A leány arca még jobban elborult.

— Édes Józsi, ne beszéljen így. Szavai és a hang, melylyel mondja, sértenek. Bármennyire szeretem önt, de most rögtön nem mehetek vele, — ifjak vagyunk, várhatunk. Kötelességem, hogy itt maradjak. E kötelességet nem mellőzhetem. Dóra kisasszony beteg, szegény és senkije sincsen. Ha én most elhagynám őt, én, aki szintén árva vagyok s egyedül állok a világon, e szegény betegnek kétségbeesett arca örökre előttem lebegne.

— Hadd menjen hát a kórházba.

— Már azon tul van. Oly gyenge, hogy a legkisebb fáradság vagy mozgás végzetes lenne reá nézve. Az orvos azt mondja, hogy már nem élhet soká; ezt a néhány napját nem keseritem még jobban el, — mig él, mellette kell maradnom.

— S mig e vén leány nyomoruságos életének hátra levő napjai nagyon lassan lejárnak, addig a kedvező állomást betöltik s én — — —

— Oh! Józsi, ne türelmetlenkedjék. Mindketten egészségesek és ifjak vagyunk, — előtünk az élet. Mi várhatunk s várunk kell.

— Margit — kiáltá az ifju indulatosan — ezt nem vártam kegyedtől, sohasem hittem, hogy ilyen érzélgős hóbortjai legyenek.

— Vajjon hóbortosság, vagy csupán érzélgés?

— Margit, ne nehezteljen. Nekem határoznom kell, még pedig rögtön S ha azt az elhervadt véniséget nem szereti jobban, mint engemet, akkor kegyednek is határoznia kell.

— Józsi! — sóhajtá a leány.

— Abban az esetben, ha élembe helyezi azt a beteget, ám szóljon. — Azt hiszem, könnyű a választás.

— Édes Józsi, nem várhat egy kissé?

— Nem lehet — válaszolá ez nyersen.

— Akkor nálam nélkül kell elmennie . . .

Józsi elutazott. Ugy okoskodott magában, hogy e kedvező állást nem utasíthatja vissza Margit szeszélyeért és azért, mert neki tetszik némi beteges

ézelgősség s ábrándos álokoskodásokba burkolódnai. Majd utána jön később . . .

Szegény Dóra kisasszony egyik öntudatos percében csodálkozással nézett Margit halvány arczára.

— Margit — kérdé a beteg, — csakugyan elment Józsi?

— Igen.

— Nálad nélkül?

— Nem akartam vele menni, jobb szeretek még egy kissé várni — mondá a leány kitérőleg. De nyugtalanságából, sirástól kidagadt szeméből s lázas arczsinéből, mely majd halvány, majd égő piros lett, a beteg kiolvasta az igazságot.

— Én értem maradtál itt, ugy-e? kérdé a beteg. — Az Isten áldjon meg érte. Nem tart már soká. Tudom, hogy éreztem volna a hiányodat. Elég keserves volt egyedül élni; de egyedül, mindenkitől elhagyatva meghalni, rettenetes lett volna.

Tovább nem folytathatta, oly kimerült volt.

Másnap meghalt. Margit sohasem állott még haldoklónak az ágya mellett. S az a hosszas és kínos küzdés, midőn a lélek a testtől megválk, fájdalmasan szoritotta össze a szívet. De midőn későbbben, az üvegesedni kezdő szemek utolsó hálás tekintete, s az erőtlen kéz utolsó szoritása eszébe jutott, akkor Margit boldog volt, hogy kötelességét teljesítette s a szegény leányt nem hagyta egyedül meghalni.

Dóra kisasszony végrendeletet csinált. Minden birtokát az ő hűséges barátnéjának s ápolónójának Buzás Margitnak hagyta.

Margit mosolygott, midőn a vén leány régi divatu magas békatekenő fésűire, néhány gyűrűjére s a temetési költségek levonása után a takarékpénztárban hagyott husz forint készpénzére gondolt.

— Jól esik tudnom, — mondá — hogy enyhítettem utolsó óráinak fájdalmát s ő szegény szeretett és háládatos volt irántam.

* * *

Néhány hónappal a történetek után, egy rekkenő nyári napon, Margit az ablaka mellett ült s az utcára nézve, egy ösmerős arcznak látására megrezzent.

— Józsi! — kiáltá — azt hittem, hogy maga Pesten van.

— Az ugy is volt — mondá Józsi alig rejthető boszúsággal. De már visszajöttem. A Kovács és Teleki czég megbukott. Állásomat, fizetésemet, költségeimet, mindenemet elveszítettem. Bizony, Margit, ez szomorú kísérlet volt nagyon. Már most sajnálom, hogy nem hallgattam a kegyed tanácsára. — Szívemből kívánom, — mondá bizonyos erőltetett rövid nevetéssel — hogy valamiféle Dóra kisasszony engemet is itthon tartott volna. Mert bizony most már sem ezer, sem nyolczszáz, de még az ötszáz forint sincs meg. Köszönöm, hogy nem fogadott szót az én bolond fejemnek, mert most önt is koldussá tettem volna.

— Belátja tehát, hogy jól cselekedtem?

— Be és ezer bocsánatot kérek kedves Margit, hogy csak egy perczig is hibáztatni tudtam kegyedet emiatt.

*

Másnap, és azután mindennap, Józsi megint csak ott ült azon az ablakpárkányon és nézte a Margit szép arczát, fúrge ujjait. És boldog volt, hogy

ismét visszanyerhette az ötszáz forintos állását — de még inkább Margitot.

Mert Dóra kisasszony, minden mesebeli törvény ellenére, nem hagyott hátra vagyont . . .

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

J. B., Zimony. Ezt a kérdést egyesületünk vezetősége már is tanulmányozza s ha a közgyűlésről szóló jelentés nem kerülte el figyelmét, ott szintén említés volt róla téve. Az a határozott terv ugyanis, hogy a kötvények bizonyos számu esztendőket elteltével egy meghatározott értéket képviseljenek. Az úgy a legközelebbi közgyűlésen kerülhet csak döntés alá.

P. L. G. urnő. Küldeményeért köszönet. Lapszámok elküldettek.

Kaczér Dénes, Szombathely, 24 korona 1 fillért; *Weisz Lázár, Nagy-Várad,* 4 koronát; *Mátis Gáspár, Zilah,* 21 korona 63 fillért; *Pekurár Simon, Soborsin,* 15 korona 92 fillért; *Uhrik Mihály, M-Kövesd,* 4 koronát; *Csáky István, Arad,* 3 korona 90 fillért köszönettel nyugtázzuk, megfelelően elszámoltuk. — *Ponikló Alfréd, Budapest,* február és márczius hónapokra; *Berner Károly, Ujpest,* márczius és április hónapokra; *Kiss Péter, Győr,* április hónapokra; *Gávay Mihály, S.-A.-Ujhely,* május és június hónapokra; *Kolya József, Titel,* június hónapokra; *Benyó János, Tolmács,* június hónapokra; *Sztáncs Sándor, Nagy-Szeben,* június hónapokra; *Csermák Hugó, Ács,* június, július és augusztus hónapokra; *Sechorsch József, Selyp,* május és június hónapokra; *Jelus Dániel, Kispeszt,* május és június hónapokra; *Főző János, Sopron,* május és június hónapokra; *Littomericzky János, Hatvan,* május és június hónapokra; *Hangai László, Ujpest,* június hónapokra, hiány 20 fillér; *Mészáros György, Szeged,* július hónapokra; *Petykovszky Mihály, Vinkoveze,* június és július hónapokra; *Tusán József, Budapest,* június és július hónapokra; *Csordás János, Jászberény,* június és július hónapokra; *Glück Lipót, Cs.-Bagos,* május, június és július hónapokra; *Scheer Ferencz, Arad,* május, június és július hónapokra; *Ujhelyi János, B.-Ujfalva,* június és július hónapokra; *Török Mihály, Petrozsény,* július, augusztus és szeptember hónapokra; *Fröhlich Károly, Helya,* július, augusztus és szeptember hónapokra; *Révész Károly, Mező-Méhes,* július és augusztus hónapokra könyveltük.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Ügyvédi iroda áthelyezés.

Bródy Lajos ügyvédi irodáját Nagy-Károlyból **Budapestre** (VII., Erzsébet-körút 42. sz. alá) helyezte át.

Allomás-csere.

Melyik állomási előljáró kartársam volna hajlandó velem cserélni — bármely üzletvezetőség területéről — olyan állomásra, ahol gyermekeimet középiskolába járathatnám.

Fényes Dávid
Körös-Ladány.

Buschmann F. könyvnyomdája Budapest (Haris-Bazár).

!!! Új találmány !!!

„Radicin”

az egyedüli szer, mely egyszerű kezelés mellett mindenemü **tyukszem**et és borkeményedést 6—10 nap alatt **gyökerestül** eltávolít **Ára 70 fillér,** 80 fillér előzetes beküldése mellett bérmentve megküldetik

„Pedestin”

a leggyorsabb s feltétlenül biztos eredménnyel használható bármily régi, idült **lábizzadás ellen.** Az izzadás már az első használat után megszűnik s pár napi használat után végleg elmarad.

Ára 70 fillér, postán bérmentve 80 fillér.

Központi szétküldés:

KÖLCSEY Z. LAJOS

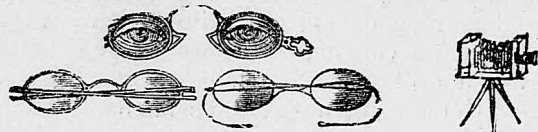
BUDAPEST, VI., Sziv-utcza 26.

HATSCHÉK BÉLA

lát- és műszerész

BUDAPEST, csak VII., Erzsébet-körút 5. sz.

(a New-York kávéháztól 2-ik ház).

Látszerészeti cikkekben, emberi műszerek minden színben 10 koronától feljebb (műszerek betételeért külön díj nem lesz számítva).

Szemüvegek, orrcsipeszetők, minden szemhez külön választva 2 koronától feljebb.

Színházi és tábortábori látszóvegek bőrtokkal 10 koronától feljebb.

Légsulymérők, különböző célra szolgáló hőmérők stb. 1 koronától feljebb.

Rajzeszközök, mérőszalagok, mérőpálcák, szintezők stb.

Fényképezési cikkekben kézi és állványos kamarák a hozzá szükséges kellekekkel gyári áron (sötét szoba használat- és tanításért külön díj felszámítva nem lesz).

Villamos házi sürgöny és telefonok berendezése és azok jókarban tartása ép úgy a

Villamos világítási berendezések vagy azok átalakítása stb. a legolcsóbb áron számítva.

Árjegyzékemet az üzletemben díjtalanul adom.
Vidékre bérmentve küldöm.

☛ Központi telefon-összeköttetés 62—87. ☛

A »Kitartás« egyesület tagjai, tagsági jegyük felmutatása ellenében, 15% árkedvezményben részesülnek, mely kedvezményből csak a fényképezési papírok és cikkek vannak kizárva.